"De Wekker", november 1954, 8e jaargang, nummer 9.

Ontvangen van Rob Lampen, Rotterdam.

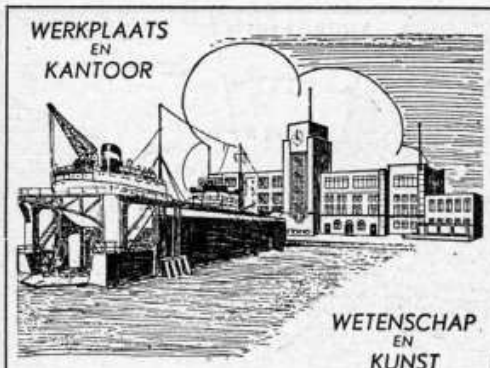

8e Jaargang - November 1954 - Nr 9

De Wekker

Maandblad van de Vereniging van Personeel in dienst bij De Rotterdamsche Droogdok Maatschappij en Scheepsbouw Mij „Nieuwe Waterweg" W.E.K.

Opgericht 21 April 1944
Kon. erkend 16 Mei 1951

REDACTIE-ADRES: BISONSTRAAT 14 - ROTTERDAM-ZUID

SECRETARIAAT: M. P. v. d. BORDEN, GROEN VAN PRINSTERERSTRAAT 51 B - ROTTERDAM - TELEFOON 85897

Hoog bezoek

Reeds vele malen werd de R.D.M. vereerd met een bezoek van vorstelijke personen. Thans kunnen wij daaraan toevoegen het bezoek van Z.K.M. Haile Selassie I, Keizer van Ethiopië, op Donderdag 4 November jl.

Even voor de aankomst van Z.K.M., om 11 uur 55, arriveerde H.M. Koningin Juliana met H.H. Prinses Sarah, schoondochter van Z.K.M., en Z.K.H. Prins Bernhard, die vóór het dokkantoor werden ontvangen door onze Burgemeester, door Mr van der Mandele, voorzitter van de Kamer van Koophandel en Fabrieken voor Rotterdam; en onze directeur Ir van der Pols.

Onze Koningin en Prinses Sarah begaven zich daarna aan boord van het aan de dokkantoorsteiger gemeerde koninklijke jacht „Piet Hein".

Om 12 uur werd, eveneens vóór het dokkantoor, de Keizer met gevolg, waaronder de kroonprins van Ethiopië, de Hertog van Harrar, nu ook mede door Z.K.H. Prins Bernhard ontvangen teneinde zich eveneens aan boord van de „Piet Hein" te begeven.

Aangezien de tijd voor dit bezoek zeer kort gesteld was, bepaalde de bezichtiging van ons bedrijf zich tot een rit langs het sorteerterrein en de kruiser en door de scheepsbouwwerkplaats naar het dokkantoor.

Van dit bezoek, dat bovendien in gesloten auto's geschiedde, was derhalve niet veel waar te nemen. De hele plechtigheid was in een kwartier afgelopen, want de „Piet Hein" vertrok om 12 uur 10, om na een rondvaart door de Heysehaven, langs de kruiser „De Zeven Provinciën", naar de Maashaven te varen.

Teneinde een ieder in de gelegenheid te stellen iets van dit bezoek waar te nemen, werd om 11 uur 40 afgeblazen en het werk om 12 uur 45 weer hervat, m.a.w. werd de schafttijd iets verlengd en vervroegd.

Is nu zo'n kort bezoek en alles wat daar bij komt kijken, zoals hier en daar gemompeld werd, „flauwe kul?"

Als men niet verder denkt dan z'n neus lang is of niet weet wat goede betrekkingen met een bevriende natie voor een land betekenen, ja, dan zou dat zo schijnen.

Het is wel oneerbiedig deze vergelijking te maken, doch hoe denkt men over een handelsattaché of handelsreiziger? Is die overbodig?

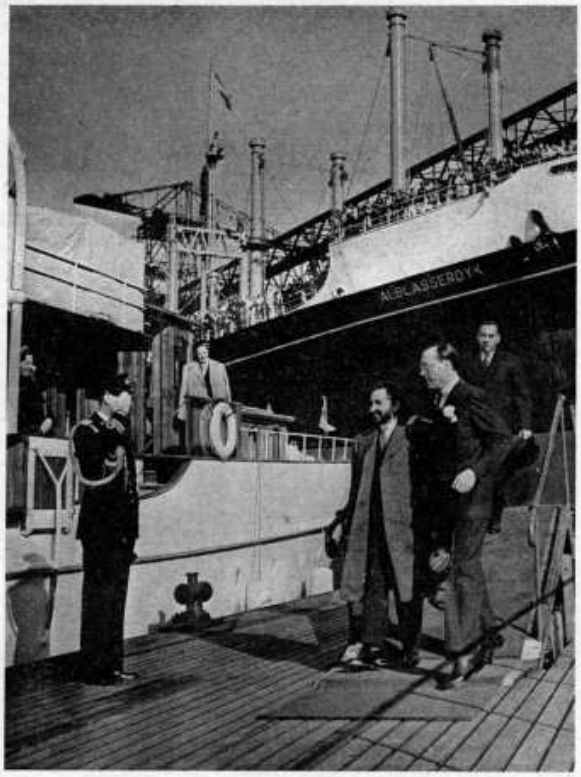

Met welk een grote belangstelling werd onze Prins ontvangen in Zuid-Amerika, Zuid-Afrika, enz. en juist een jaar geleden ook in Ethiopië, al zijn de gevolgen daarvan voor onze vriendschaps- en handelsbetrekkingen met die naties niet aan een ieder bekend. W.E.K. propageert vriendschap en waardering tussen haar leden onderling, doch dit is van nog groter belang tussen de volkeren. Bovendien, onbekend maakt onbe-

mind, zegt het spreekwoord. Doet dit bezoek niet bij velen, die er iets van gezien of gelezen hebben, de vraag ontstaan: „Ik.... zou van dat land wel wat meer willen weten?"

Wel, beste lezers, over dit oude, mooie en rijke land is genoeg lectuur, want de geschiedenis er van gaat terug tot Koning Salomo, dat is meer dan 1000 jaar vóór Christus. Gaat U dus maar naar de bibliotheken.

Iets er van kunnen wij U hier wel vertellen.

Ethiopië, een christelijk Keizerrijk, is 30 maal zo groot als Nederland en heeft ca. 10 millioen inwoners. De koffie vond er zijn oorsprong. Een groot deel van het land ligt op een hoogvlakte en is daardoor moeilijk bereikbaar. Zo ligt de hoofdstad, Addis Abeba, op 2400 m boven de zee. Een voordeel daarvan is dat er een subtropisch klimaat heerst en er 2 keer per jaar geoogst kan worden. Gedurende zijn vijfjarige ballingschap in Engeland, van 1936 tot 1941, en zijn reizen in het buitenland, heeft de Keizer veel gestudeerd en gezien, waardoor hij tot de overtuiging kwam dat in zijn land grote mogelijkheden verborgen zijn die, gezien de achterstand in ontwikkeling, niet zonder hulp van bekwame en ondernemende lieden in landen van bevriende mogendheden tot ontwikkeling gebracht kunnen worden. Onder deze laatsten bevinden zich reeds een aantal Nederlanders die daar o.a. suikerrietplantages in cultuur hebben gebracht.

Nederlandse ingenieurs maken een plan voor de haven van het aan de Rode Zee gelegen Assab, naar aanleiding van de uitvoerige inlichtingen die de Keizer over onze Zuiderzeewerken had ontvangen en waarvoor hij grote bewondering heeft. Zelfs onze scheepsbouw heeft werk van Ethiopië, want de Keizer had te Kinderdijk, juist voor zijn bezoek aan ons, één van de sleepboten voor zijn land in aanbouw, te water gelaten.

Uit dit weinige blijkt dat er voor kundige en ondernemende jongelieden ook in Ethiopië kansen geboden worden en dat dit bezoek geen „flauwe kul" is geweest.

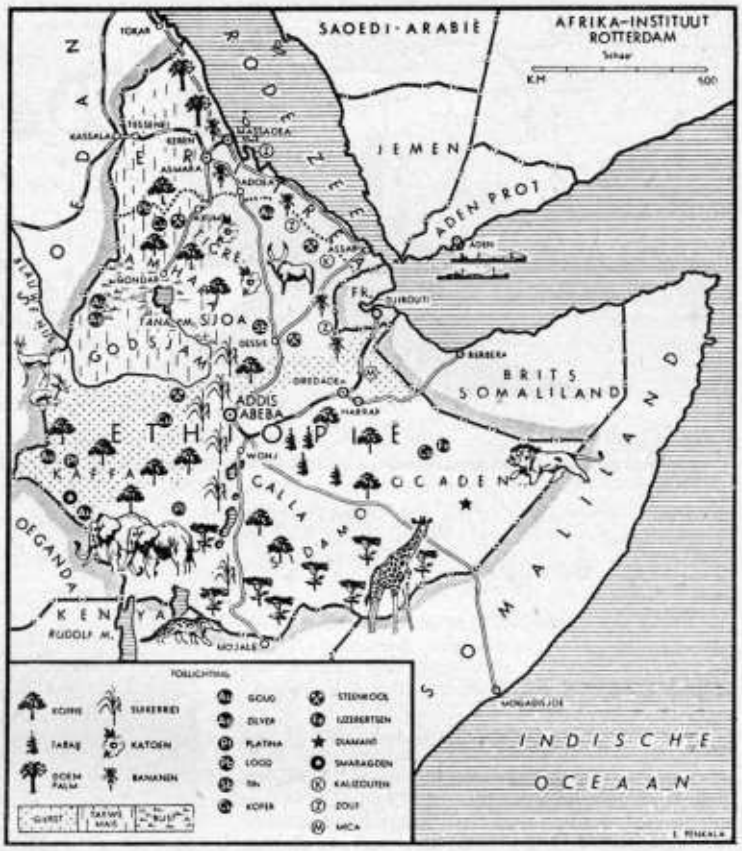

PROPAGANDA

Donderdagmorgen, toen ik tussen mijn collega's op de komst van Keizer Haile Selassie wachtte, hoorde ik een gesprek aan tussen twee vrienden. Het ging ongeveer als volgt:

„Hallo, die Frans! Wat doe jij nou hier? Sinds wanneer ben jij hier komen werken?"

„Ja, Evert, dat wist je niet, hè! In Februari ben ik hier begonnen."

Hierna stokte het gesprek. Echter niet lang, want Evert vroeg hem: „Ben jij al lid van W.E.K., of heb je daar nog niets over gehoord?"

„Iets weet ik er wel van, ja. Ze geven mooie programma's vertelden ze me."

„Ja, maar dat is niet de hoofdzaak," aldus Evert, „want mijn vader uit de Koperslagerij, die natuurlijk ook lid is, bezoekt zelden zo'n feestavond. Maar je moet niet aan de Personeelsvereniging komen, Het gaat om het doel wat zij nastreeft, zegt hij. De ziekenzorg, contact met de gepensionneerden, de vriendschap, waardering en de samenwerking die W.E.K. probeert te versterken, kortom, er is zoveel!"

Vrijdags was Frans lid. Zo was Evert onbewust een propagandist. En dit bracht mij er toe om hier iets van te vertellen. Er is nog zoveel te doen in onze Personeelsvereniging.

Een goed lid is vanzelf een propagandist!

Vrienden, het is voor ons bijna onmogelijk allen te bereiken. U kunt daar echter Uw steun aan geven. Er is vast en zeker bij U in de buurt wel iemand als Frans te vinden. Doe als Evert en spreek eens met hem over W.E.K.

Niet over het jaarfeest, niet over een prachtige operette in de Schouwburg en niet over een avondje voor weinig geld. Spreek alleen maar over het grote doel waar W.E.K. zich voor geplaatst ziet:

Vriendschap, Waardering en Samenwerking met en voor elkaar.

Misschien is er maar een klein duwtje nodig. Kom, vrienden, helpt mee aan ons doel: ALLEN LID VAN W.E.K.

Propagandist

BELANGRIJK

Het is voor de redactie dikwijls moeilijk om, zij het slechts eens in de maand, ons orgaan van aantrekkelijke kopij te voorzien. Weliswaar beschikt zij over zulke artikelen die, indien mogelijk, worden geplaatst, doch de grote moeilijkheid is dat de vaste rubrieken zoals clubnieuws, afscheid, dankbetuigingen, jubileums e.d. de laatste maanden té veel ruimte in beslag nemen.

Hierdoor is er voor het plaatsen van een algemener en interessanter artikel slechts af en toe gelegenheid en dit komt ons blad zeker niet ten goede.

Ons personeelsorgaan telt slechts 8 pagina's, die zo doelmatig mogelijk moeten worden gebruikt! Daarom heeft de redactie besloten om alle verslagen over samenkomsten, afscheid, jubileums enz. belangrijk in te korten en deelt aan alle belanghebbenden mede dat hun inzendingen, die steeds op prijs worden gesteld, zo kort mogelijk dienen te zijn. Dit geldt ook voor het clubnieuws!

Hierdoor hopen wij De Wekker aantrekkelijker te maken, hetgeen toch zeker voor ons allen van belang is.

Redactie

OVERSPANNEN!

Er is een ziekte, die wij met een gerust hart de ziekte van de twintigste eeuw kunnen noemen: De overspannenheid. Er is ook geen ziekte die zo moeilijk is te genezen. Als U uit Uw slaap wordt gehouden door een hardnekkige hoest gaat U naar de dokter, als U verstandig bent tenminste en er niet zelf aan doktert en dan is in de meeste gevallen de zaak in een paar dagen weer in orde. Maar iemand die eenmaal goed over zijn toeren is heeft weken en soms maanden nodig om er weer bovenop te komen, als hij er weer bovenop komt. En al die tijd voelt hij zich gejaagd en onrustig, vliegt bij het minste of geringste op en zijn aanwezigheid is een straf voor de huisgenoten. En als men zich afvraagt waarom men nu dagelijks deze mensen op het spreekuur ziet terwijl dit vroeger uiterst zelden voorkwam, dan is daarvoor een groot aantal oorzaken aan te wijzen, teveel zelfs om uitvoerig te behandelen. Het is zonder meer duidelijk dat de omstandigheden in de wereld hier een rol spelen. We denken wel dat wij eraan gewend zijn dagelijks de voorpagina van de krant bezaaid te zien met verhalen waarin onheil dreigt; conferenties die mislukken, spionnen die ontmaskerd worden, bommen die bij ontploffing grote delen der aarde onbewoonbaar maken en verkeersongevallen bij tientallen, maar echt eraan wennen doen we niet. Het is een geluk dat krantenpapier zo snel vergaat, want je moet je eens voorstellen wat ons verre nageslacht van ons zal denken als het kennis neemt van „de beschaving" waarop wij zelf zo verschrikkelijk trots zijn, maar die niettemin toestaat dat volksstammen vrijwel worden uitgemoord en dat wij ons erop voorbereiden alles en iedereen tegelijk uit te roeien.

Maar één van de voornaamste oorzaken voor deze ziekte ligt in onszelf. Wij zijn niet tegen de situatie opgewassen. We leven niet meer, we worden geleefd. Wij haasten en hollen de ganse dag en het is goed dat wij ons van tijd tot tijd afvragen: Waarvoor en waarheen? Het moet ronduit worden gezegd, we weten het niet. Het enige wat wij bereiken is, dat wij moe zijn, altijd moe, dat we prikkelbaar worden, teveel roken, soms teveel drinken en altijd te laat naar bed gaan. De dag is te kort geworden. Er is maar één middel om hem langer te maken en dat is door minder te slapen. We verbeelden ons dat wij 's avonds laat zo goed kunnen werken en als we dan eenmaal tollend van vermoeidheid in bed rollen, komt de slaap niet. De gedachten en problemen bestormen ons en houden ons uit de slaap en als eindelijk, na uren heen en weer draaien de slaap zich barmhartig over ons ontfermt, dromen we. Dromen die betrekking hebben op de onopgeloste problemen van de dag, op de moeilijkheden met vrouw en kinderen, op ons geldgebrek. Is het U ook opgevallen dat iedereen geldgebrek heeft? Heus niet alleen die mensen waarvan statistisch vaststaat dat zij te weinig verdienen om er mee rond te komen, maar iedereen. Niemand is tevreden, iedereen wil meer, steeds meer. En waarom? Niemand weet het. „Geld maakt niet gelukkig" en „De tering naar de nering zetten"; het zijn gezegden uit een vorige eeuw, waarin niemand nog gelooft. De wereld is één groot gekkenhuis geworden, waar iedereen wil hebben wat een ander al heeft. De één studeert daartoe avond aan avond om diploma's te halen, want hij wil vooruit; de andere tracht met slinkse streken zijn collega's voorbij te streven, omdat hij baas wil worden. De derde wil geen kinderen omdat dat hem hindert bij zijn carrière; de vierde wil veel kinderen omdat dat zoveel kinderbijslag oplevert. En al die mensen denken dat, als ze dat nu eenmaal maar bereikt hebben, ze gelukkig zullen zijn, alsof geluk iets is dat op een gegeven moment aanbelt en zegt „Hier ben ik, meneer Doorsnee, ik ben het geluk!"

Het enige wat velen van ons vergeten, is: **Te leven**, en dat is het enige dat ons gelukkig kan maken, het enige dat het bestaan waarde geeft. Natuurlijk is het werk daarvoor een belangrijke voorwaarde en iets te bereiken in de wereld is, als dat kan, veel waard. Maar niets is belangrijker dan het leven zelf, niets belangrijker dan op het einde van de weg te kunnen zeggen: „Ik heb ervan gemaakt wat ervan te maken was; in tegenspoed heb ik mij als een man gedragen en voorspoed was voor mij altijd reden ook anderen te laten meedelen; ik heb altijd getracht niet schadelijk voor anderen te zijn". De grootste narigheid die deze eeuw ons heeft gebracht is de onevenwichtige mens, de mens die vandaag mens is en zich morgen als een „beest" gedraagt, die de wereld alleen maar ziet als een bol, waarvan hij het middelpunt is. De wereld draait om het ik. Is het zo'n wonder dat in deze wereld vele „ikken" de strijd op een gegeven moment opgeven, omdat zij er niet tegenop kunnen? Ik behoor niet tot de mensen die geloven in het hutje op de heide, waarin iedereen gelukkig is met een paar kippen en een tuintje met zonnebloemen, maar ik geloof wel aan de noodzakelijkheid te leren inzien dat leven iets anders hoort te zijn dan vliegen, hollen en jachten naar een schijngeluk; dat leven ook is rustig genieten van een bosje sneeuwklokjes en van een kind dat buiten speelt. Dat het ook is gewoon maar lopen en een beetje om je heen kijken.

Als we overspannen raken komt dat niet van het werk, niet van onze vrouw, niet van de buurman en zelfs niet van de inwoning, maar dat hebben we in de eerste plaats aan onszelf te danken, omdat we niet geleerd hebben te leven, omdat we niet een minimum aan levensaanvaarding hebben ontwikkeld.

En het zal een ieder duidelijk zijn, dat dit niet met een drankje te bereiken is.

G. C. Soeters, Arts

HET KAN BETER

Men zegt van onze wereld wel eens dat zij in barensnood is. Doch, zo hopen we, dan van nieuwe, maar vooral betere mensen; mensen die er voor zorgen dat men gelukkiger op deze aardbol zal kunnen leven; mensen met een groots ideaal, een helder verstand en een goed hart.

Hebben wij dan geen idealen? Zijn wij dan zo dom en leven er nu geen mensen met een goed hart?

De idealen van deze tijd worden meestal samengevat met de woorden: „Vrede en Welvaart". Als deze er zijn, is dan alles in orde?

Er is genoeg reden daaraan te twijfelen; immers, leven wij wel in vrede met onszelf en met onze medemensen?

Vrede vraagt wel eens meer dan daverende woorden, wapperende vlaggen en werken op het sentiment. We moeten ons bezinnen op dat ideaal. Thuis ten opzichte van moeder de vrouw en de kinderen, op de werf en in de vereniging. Er zijn in deze tijd toch ook wel mensen met een gezond verstand, met een kinderlijk goed hart.

In ons bedrijf is en wordt nog steeds het bewijs geleverd dat een **daadwerkelijk** onderling medeleven mogelijk is. Denk aan de acties van W.E.K., het bijzondere fonds, de attentie bij het met pensioen gaan, het overlijdensfonds, enz.

Laten we het roer in deze goede koers zo mogelijk nog scherper stellen naar het doel van de nieuwe mens; naar een nieuwe samenleving, die gebouwd is op de helling van het goede begrip: **Waarom** wij als mens geboren zijn. We wensen elkaar toe „Goede vaart, behouden aankomst".

s.s. Westertoren

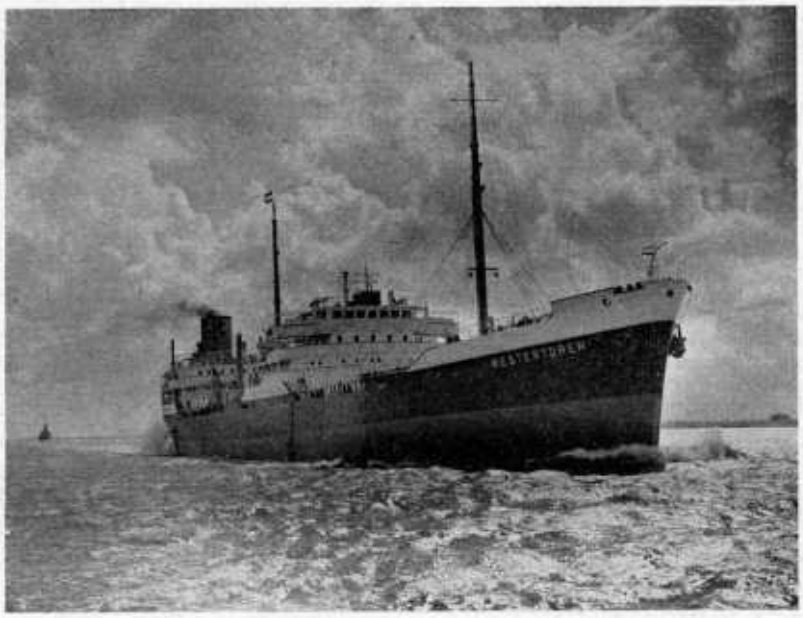

Op Donderdagmiddag 28 October jl. vond aan boord van het in onze haven liggende enkelschroef stoomturbine-tankschip Westertoren de officiële overdracht plaats van dit schip, na een geslaagde, op 26 en 27 October gehouden, technische proeftocht.

De dag daarop vertrok het schip onder de vlag van de Rederij, de N.V. Nederlandse Tank- en Paketvaart Mij, van onze werf, daarmede zijn eerste reis aanvangende.

De Westertoren is het derde tankschip dat door ons na de oorlog werd afgeleverd en het tweede van een serie van 5 zusterschepen, waarvan het derde, de Kalydon, op Dinsdag 2 October jl. te water is gelaten. (Zie ons nummer van October 1954).

De Westertoren, bouwnummer 287, is het 51e tankschip door ons gebouwd; het eerste werd reeds in 1908 afgeleverd.

Wij wensen het schip een goede reis en een behouden vaart.

VERENIGINGSMEDEDELINGEN

Secr.: M. P. v. d. Borden, Groen v. Prinstererstraat 51, R'dam

EEN SCHIP VAART UIT

Toneelspel in drie bedrijven
door
Chris van der Heuvel
op te voeren door de Toneelgroep W.E.K.

op:

Donderdag 16 December
in Musis Sacrum, Schiedam

Zaterdag 18 December
in Feestgebouw Courzand

Woensdag 22 December
in de Groote Schouwburg (Zuid)

Vrijdag 24 December
in Schouwburg „Lantaren" (Ons Huis)

Aanvang: **20 uur.**

Toegangsbewijzen à ƒ 0,40 zijn in schafttijd (12 uur 30 tot 13 uur) op vertoon van het bewijs van lidmaatschap verkrijgbaar aan het loket van de Loonafdeling en in het Schaftlokaal N.W. van 6 tot en met 10 December en op 13 December.
Voor Heyplaatbewoners in Courzand (garderobe) op Maandag 6 December van 18 uur tot 19 uur 30.

MODELBOUW

Op Zaterdag 16 October jl. was er een propagandafeestavond in het leslokaal, afdeling Bankwerkerij.

Om half acht opende de voorzitter met een woord van welkom, in het bijzonder tot de heren Van de Kellen en Herk, die als juryleden fungeerden voor de tentoonstelling. Hij besprak daarna de stand van onze club en maakte propaganda voor de modelbouw als nuttige vrijetijdsbesteding. Ook richtte hij waarderende woorden tot de medebestuurders, die met veel toewijding de belangen van de leden hebben behartigd en bracht hulde aan vriend Clasquin voor het mooie ontwerp en het schilderen in moderne trant van ons toneel.

Hierna was het woord aan onze jongens met hun vrienden, nl. The Dixie Stars, mondaccordeon; The Johnnies & Co; Bas Euser, accordeon en The Singing Boys. Op aangename en prettige wijze hebben deze heren de aanwezigen vermaakt. Het was leuk!

Door onze vriend C. Sprundel werden enige aardige films, met het toestel van onze personeelsvereniging, gedraaid. In de pauze werden de door onze leden vervaardigde en tentoongestelde modellen bekeken en door de jury beoordeeld.

Beslist werd dat A. Wittekoek de eerste prijs toekwam en A. Tuitel de tweede prijs in de afd. Modelschepen. De eerste en de tweede prijs in de afd. Modelmachines werden respectievelijk behaald door L. Dijkgraaf en E. Siegersma. De prijzen werden daarna, met een waarderend woord van de voorzitter, aan de winnaars uitgereikt.

Intussen zorgde de familie Van Vreumingen uit het Jonggezellenhuis voor een goede kop koffie.

Na een poosje gezellig samenzijn, werd de feestavond besloten met een oprecht woord van dank aan allen die zo spontaan en belangeloos hun medewerking hadden verleend, zeker aan onze Directie en aan de heer en mevrouw Van Vreumingen.

Uit het feit dat het programma door leerlingen en oud-leerlingen met hun vrienden was samengesteld en leuk opgevoerd werd, blijkt dat, als zij willen, zij heel wat tot stand kunnen brengen. Als zij maar nooit vergeten dat **werken** hoofdzaak is en ontspanning en sport altijd op de tweede plaats komt. Dan gaat het goed!

Jongens, tot de volgende keer. J. L.

REIZEN

De jaarvergadering van de Reisclub, die op Zaterdag 23 Oct. jl. in de zaal van de heer Bekker op de Nieuwe Binnenweg werd gehouden, is zeer prettig verlopen. De aftredende bestuursleden wer-

den met algemene stemmen herkozen en er werden enige zeer goede besluiten genomen. O.a. werd besloten om buiten de middag- en dagtochten in het komende seizoen ook een

DRIEDAAGSE REIS NAAR DUITSLAND

te maken.

Tijdens deze driedaagse reis per autobus op Maandag 20, Dinsdag 21 en Woensdag 22 Juni 1955 zullen we een bezoek brengen o.a. aan de Drachenfels en het Zwarte Woud.

Bovengenoemde datums maken we nu reeds bekend opdat alle leden hiervoor kunnen gaan sparen. De prijs voor deze reis bedraagt *f* 45,— per persoon, inbegrepen diners, logies, ontbijt en warme of koude lunches. **Paspoort of bewijs van Nederlanderschap is vereist!**

Voor Rotterdam bedraagt de prijs voor een bewijs van Nederlanderschap *f* 3,50 en voor een paspoort *f* 4,50 per persoon.

Geeft U spoedig op, dan kan het bestuur voor een goede verzorging instaan.

Zij, die geen lid zijn van de Reisclub, kunnen, als zij hiervoor interesse hebben, ter kennismaking deze reis meemaken. Spoedig opgeven bij het bestuur is gewenst, dan kunnen de plaatsen worden gereserveerd.

Secr.

KLAVERJASSEN

Nu de competitie weer aan het draaien is, kunnen wij U vertellen dat we met W.E.K. I en II weer aardig voor de dag kunnen komen. De reeds gespeelde wedstrijden zijn, op een enkele na, alle door ons gewonnen of verloren met een klein verschil. Ziekenhuis Bergweg lag onze spelers blijkbaar niet, want daar kregen wij een geduchte rammeling! Als de heren bij ons komen, hebben onze spelers vast geen last van de warmte en verwachten wij de puntjes terug.

Voor de onderlinge competitie is nu veel belangstelling. Het draait nog om enkele weken en de lijst is zeer in trek. Het schommelt steeds in de volgorde en daardoor stijgt de spanning wie als nummer 1 uit de bus zal komen.

Clubgenoten, vergeet echter geen van allen dat de prijzen een extraatje zijn en dat het grootste genoegen prettig spelen is!

N. S.

BILJARTEN

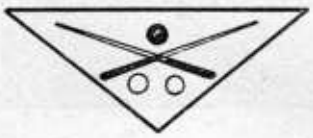

BILJARTTOURNOOI R.D.M.—N.W. 1954

Voor de derde maal werden er weer zeer gezellige en sportieve personeelswedstrijden gehouden en wel van 19 Oct. t.m. 5 Nov. jl. in de Wilhelminabiljartzaal van het Groothandelsgebouw.

Over belangstelling hadden wij niet te klagen; het is werkelijk een succes geworden!

Rondom de zes biljarts was het een prettige drukte. Er werd flink gestreden om er uit te halen wat er in zat en zo nu en dan klonk een daverend applaus, als door één der heren een werkelijk mooie, of een echte „mazzel" carambole werd gemaakt.

Het resultaat van de 69 deelnemers was:

24 winnaars, die na afloop een zeer mooie prijs ontvingen, t.w. rollades, runderhaas, fruitmand, Edammerkaas, enz.

Nadat op de sluitingsavond het haast voltallige hoofdbestuur door onze voorzitter, de heer Swinkels, was welkom geheten, werden de prijzen uitgereikt.

Woorden van dank aan het hoofdbestuur, dat ons in de gelegenheid stelde dit biljarttournooi te houden, werden hierbij niet vergeten.

Na afloop sprak de heer Dinkelaar nog enige opwekkende woorden om vooral het zeer nuttige doel van het lidmaatschap van W.E.K. niet uit het oog te verliezen. Hij eindigde zijn toespraak met het verzoek aan eventuele niet-leden zich alsnog bij W.E.K. te willen aansluiten. (Is dat inderdaad al gebeurd, heren?)

De Secretaris.

P.S. Wegens plaatsgebrek kon de lijst van de 6 groepen deelnemers aan dit tournooi, met de door hen behaalde punten, niet opgenomen worden. Red.

IK WEL!

In het algemeen is het niet passend te beginnen met het woordje ik. Het moet dan wel om een bijzondere reden zijn dat boven dit stukje geplaatst is: IK WEL!

Zaterdag 6 November was ik getuige bij het afscheid van één van onze oudste smeden, de oudste in leeftijd en ook in dienstjaren; het waren er maar liefst 47!

Dit afscheid heeft veel indruk op mij gemaakt. De woorden, door de scheidende heer Modoo tot z'n collega's gesproken volgen hier nagenoeg letterlijk:

„Mannen, ik raad jullie aan, doet je plicht! Werkt veilig, werkt aan de groei en de bloei van één van Neerlands grootste en beste scheepsbouwbedrijven, het bedrijf met de beste sociale voorzieningen."

Deze woorden kwamen hem uit het hart. Onwillekeurig dacht ik toen aan degenen in ons bedrijf die bijna altijd, op z'n zachtst uitgedrukt, mopperen: „Dit is niet goed, dat deugt niet, nee, dan kan je beter daar werken, het is hier maar een p . . .z . . .!" Dit zijn dan de uitdrukkingen die men te horen krijgt.

Ik geef toe dat er in ons bedrijf enkele dingen zijn die anders zouden kunnen en die, volgens mij, het bedrijf ten goede zouden komen. Maar waarom zouden we geen open oog hebben voor al het mooie en goede dat toch ook in ons bedrijf aanwezig is? Heeft U deze goede en minder goede dingen wel eens tegen elkaar afgewogen?

Zelf ga ik altijd als volgt te werk. Waar het op z'n plaats is, noem ik openhartig al het goede en mooie, waar wij allen van profiteren. Met mijn critiek ben ik zuinig, hetgeen echter niet wil zeggen dat ik alles maar voor zoete koek aanneem; indien nodig uit ik deze critiek. Echter niet tegen iedereen, maar, en hier komt het juist op aan, tegen hen die het aangaat. Uit ervaring weet ik dat dit niet altijd in goede aarde valt.

Het komt er dan op aan pal te staan en vast te houden. De praktijk toont aan dat de aanhouder in vele gevallen slaagt!

Ongeveer twee jaar geleden had ik tijdens een conferentie het genoegen aan tafel een gesprek te kunnen voeren met een directeur van een zeer groot bedrijf (25000 man personeel). „Ik", zo vertelde deze, „stond niet op al te goede voet met de vertegenwoordigers van mijn personeel. Ik vond hen lastige kerels en had de stellige overtuiging dat het hen er alleen om te doen was zich in te dringen in mijn zaken. Toch wist ik wel dat sommige van hun grieven gerechtvaardigd waren. Steeds echter was er een stem in mij die sprak: „Geef niet toe, wat verbeelden die mensen zich wel, om zich met mijn zaken te bemoeien!"

Op zekere dag was ik onbewust en onopvallend aanwezig op een vergadering in één der schaftlokalen. Het was er een geweldig lawaai en woorden als: „Jullie zijn verraders en jullie laten je omkopen", waren niet van de lucht. In hun midden stond, rood van inspanning, hun vertegenwoordiger, die met veel moeite stilte verkreeg en sprak:

„Mannen, ik ben door deze uitroepen van jullie heel diep getroffen; het deed me meer pijn dan jullie kunt vermoeden. Toch herhaal ik dat velen onder ons geen knip voor de neus waard zijn. De meesten denken alleen aan zichzelf, hebben geen oog voor het goede dat in dit bedrijf aanwezig is en geen gevoel voor gemeenschapsbelang. De manier van handelen die jullie

wensen, is onbruikbaar. Er is maar één methode van handelen die vruchtbaar kan zijn. Niet op de wijze van: „Wie van ons heeft gelijk?", maar wel volgens de overtuiging: „Wat is juist in het gemeenschappelijk belang van het bedrijf en van het personeel!"

„Toen", zo vertelde mijn zegsman verder, „ben ik ongemerkt weer weggegaan en heb over dit alles diep nagedacht. Dikwijls herhaalde ik de woorden: „Niet wie heeft gelijk, maar wat is juist". Ik stelde mijzelf de vraag: „Handel ik altijd juist?" Het antwoord dat ik vond was de oorzaak dat reeds de volgende dag een bespreking plaats vond met de vertegenwoordigers van het personeel.

Op deze vergadering zijn openhartige woorden gesproken, met het gevolg dat een stevige grondslag gelegd werd waarop wij, vol vertrouwen in elkander, verder bouwen aan een hechtere samenwerking."

„En nu", zo vervolgde mijn zegsman, „kan ik U zelf de gevolgen vertellen, maar het lijkt mij beter dat U die hoort van de personeelsvertegenwoordigers, die ook op deze conferentie aanwezig zijn."

Natuurlijk heb ik dat gedaan; ze waren verbluffend! Vermoedelijk vertel ik daarover nog eens iets.

Dit voorbeeld heb ik alleen aangehaald om U duidelijk te maken dat wij er niet komen door mopperen alleen, maar dat het goed is dat ieder van ons ook eens aan zichzelf de vraag stelt: „Handel ik altijd juist? Werk ik mee aan het gemeenschappelijk belang van ons bedrijf?"

Terwijl ik gemeenschappelijk belang neerschrijf, denk ik aan enkele instellingen in ons bedrijf die, dank zij het initiatief van de kern, tot stand zijn gebracht, o.a.:

Het Overlijdensfonds. Is het nodig U te zeggen dat dit een buitengewoon goed werkende instelling is? Met zeer veel lof wordt hierover gesproken, zowel binnen als buiten ons bedrijf.

Vervolgens het **Bijzondere fonds.** Hoeveel gezinnen, die in moeilijkheden verkeerden, zijn hierdoor reeds geholpen? Zij zijn bijna ontelbaar!

Tot slot het **Afscheidsfonds.** De bedoeling hiervan is dat hij, die met pensioen gaat, een bedrag onder couvert ontvangt, aangeboden door het gehele personeel. Onwillekeurig stelt men de vraag: „Is dat nu wel nodig? De pensioenregeling in ons bedrijf is toch een unicum? Direct komt dan het antwoord dat wij inderdaad dankbaar behoren te zijn voor deze prachtige pensioenregeling. U moet echter in aanmerking nemen dat er een aantal mensen zijn die bij het verlaten van ons bedrijf daarin geen voldoende aantal dienstjaren hebben. Ook zijn er, en dat komt nogal eens voor, die door ziekte gedwongen met vervroegd pensioen gaan. Het zijn juist deze groepen waarvoor het aanbieden van zo'n bedrag goed op z'n plaats is.

Zolang dit fonds bestaat zijn er 35 personen met pensioen gegaan. 45 % van dit aantal valt in de genoemde groepen. U ziet dus dat ook hier vruchtbaar werk wordt verricht. Desondanks is helaas maar 80 % van ons personeel toegetreden. De commissie van dit fonds is van mening dat de ontbrekende 20 % niet op de hoogte is met de bedoeling van dit fonds. Ik hoop dan ook dat dit artikeltje U, vrienden, overtuigd heeft dat wij allen aan dit gemeenschappelijk werk behoren deel te nemen.

In verschillende afdelingen is men druk aan het werk. **Er is nu nog gelegenheid U te laten inschrijven, na 1 Januari 1955 is dit niet meer mogelijk!**

Waar U zich kunt melden?

Het kantoorpersoneel: Bij de heer Bommeljé. Heren maandloners, pak eens flink aan, Uw groep is het slechtst vertegenwoordigd. dat mag toch niet?"

In de werkplaatsen kan men zich melden bij de afgevaardigden.

Ik hoop dat, als U zich nu de vraag stelt: „Werk ik mede aan het gemeenschappelijk belang van allen?", Uw antwoord voldoet aan de woorden die boven dit stukje staan, nl. „IK WEL!"

P. D.

AFSCHEID J. RIJNSDORP

Op Zaterdag 30 October verliet de heer Rijnsdorp met pensioen de R.D.M. Door omstandigheden kon dit niet op de gebruikelijke wijze geschieden, dus togen op Zaterdag 6 November enkele collega's uit het Gereedschapmagazijn, waar hij de laatste jaren werkzaam was, naar zijn woning.

Bij aankomst werd mevrouw Rijnsdorp een vaas met bloemen aangeboden en na het lekkere bakje koffie werd het cadeau overhandigd. Een ogenblik later werd de tafel gedekt met een nieuw pluche tafelkleed. Daarbij ontving de heer Rijnsberg een rokertje en zijn echtgenote een doos bonbons.

Nadat de heer Rijnsdorp, mede namens zijn vrouw, allen dank had betuigd voor de mooie cadeaux, werd de avond in aanwezigheid van zijn kinderen op zeer gezellige wijze doorgebracht.

L. W.

Afscheid H. J. Eland (zie vorig nummer)

BIJ HET AFSCHEID VAN P. J. HERTOGS

Zaterdag 23 October jl. verliet de heer P. J. Hertogs, draaier in de Gereedschapmakerij, de R.D.M.

Om 9 uur werd hij met vrouw en dochter in de Harderij binnengeleid, waar de heer Schneiders hem feliciteerde met de bereikte mijlpaal en zeide: „Altijd stond je klaar als er een beroep op je gedaan werd. Het is een groot voorrecht dat de werknemers van de R.D.M. een goed pensioen ontvangen. Wij wensen dat jij en je vrouw er nog lang van genieten."

Hierna bood hij hem namens allen een radiotafel aan en verraste mevrouw Hertogs met bloemen.

Vervolgens sprak de heer Broek: „Allereerst dank ik je voor de prettige samenwerking gedurende bijna dertig jaar". Spreker dacht in dit verband aan de woorden van wijlen directeur Endert: „Wij staan allen op de schouders van anderen." De heer Broek besloot zijn rede met: „Ik hoop dat je samen met je vrouw in je nieuwe woning een rustige en prettige tijd zult beleven. Je hebt 't verdiend."

Tot slot overhandigde een kernlid, namens vele collega's, een bedrag onder couvert, door samenwerking bijeengebracht.

Na een dankwoord van de heer Hertogs namen allen met een handdruk afscheid van hem.

P. C. de B.

AFSCHEID A. BIJL

Op Zaterdag 16 October jl. nam de heer A. Bijl met vervroegd pensioen afscheid van de N.W.

Om 11 uur 30 arriveerde hij met echtgenote en dochter in de met vlaggen versierde werkplaats, waar de heer J. Offerman hem als volgt toesprak:

„Het is mij een genoegen als oudste uit de ploeg een paar woorden te mogen spreken. We begrijpen best dat het niet meevalt om afscheid te nemen van je werk en je vrienden, Je werk vooral, want, Bijl, voor jou was niets te veel of te zwaar, dank zij je optimistische geest.

Hoewel je de pensioengerechtigde leeftijd nog niet hebt bereikt, meenden wij je toch zo niet te mogen laten weggaan. Ik mag je daarom namens alle collega's dit mooie schilderstuk aanbieden, (de Willem Ruys gesleept door Dockyards) benevens een doos sigaren."

Ook mevrouw Bijl ontving een mooi bouquet. Spreker eindigde met de wens dat beiden nog vele jaren zullen genieten van het vervroegde pensioen.

Daarna sprak de heer Knotsenburg, kernafgevaardigde van de sjouwers, als volgt:

„Bijl, het zal ongetwijfeld een zware gang hierheen geweest zijn, omdat je genoodzaakt bent je werk neer te leggen. De laatste jaren heb je met vele moeilijkheden te kampen gehad en is je levenspad niet over rozen gegaan. Trots je gebrek ben je steeds vol ijver geweest, zelfs zo dat wij je daarom ten zeerste bewonderen. Het moet je toch voldoening geven te weten en te zien dat je niet vergeten bent en dat je werk gewaardeerd werd. Dat heeft de Directie laten zien door je vervroegd pensioen te geven, hetgeen niet te onderschatten is. Er zijn jammer genoeg nog bedrijven die in dit geval arbeiders minder goed behandelen.

Ook zal je het prettig vinden niet buitengesloten te zijn van het mooie werk, door collegialiteit tot stand gekomen. Dat dit mooie werk onder ons niet door ALLE arbeiders wordt begrepen, is zeer jammer!

Wij vinden dit heengaan niet prettig omdat je altijd een goede vriend was en voor een ieder klaar stond. Wij hopen allen dat je nog vele jaren van je pensioen zal genieten."

Bijl dankte hierna voor al het goede dat hij mocht ontvangen en nam van allen met een handdruk hartelijk afscheid.

C. S.

NOG EEN AFSCHEID

Hoofdportier Bovendorp verliet op Zaterdag 30 October jl. met pensioen de N.W.

's Morgens om half twaalf kwam hij met zijn echtgenote op de Loonafdeling, waar velen zich hadden verzameld. De chef van de Loonafdeling, de heer Van Dijk, was de eerste spreker.

„Heer Bovendorp, ik vind het aan de ene kant fijn dat ik U namens de commissie van het pensioenfonds mag gelukwensen, doch aan de andere kant beroerd dat U weggaat. U was op de N.W. en daar buiten een bekende figuur, al was het dan niet onder de naam Bovendorp.

Als we alle voetstappen door U op de N.W. afgelegd eens bij elkaar zouden tellen, geloof ik dat U minstens twee en een half maal de aarde hebt rondgelopen.

Wij wensen dat U ook nog met Uw vrouw een zelfde aantal voetstappen zal afleggen."

De heer Velt, verbandmeester, sprak o.a.: „U bent er nog een van het oude stempel, doch met Uw tijd meegegroeid. Het is een zware taak geweest om in de uitoefening van Uw functie vrienden te maken, maar U bent daarin geslaagd. Als bewijs van deze vriendschap mag ik U namens de bazen deze ruststoel aanbieden met de wens er nog vele jaren in gezondheid van te genieten."

Tot slot sprak de kernvoorzitter, de heer De Vries, namens het personeel. „Het genoegen om namens het personeel te mogen spreken, wordt niet door allen begrepen. Men redeneert dat de portiersdienst toch eigenlijk buiten de normale bezetting valt en zeker buiten die der arbeiders. En zie, dit is nu weer een bewijs dat de verhoudingen, ook in dit bedrijf en in vergelijking met vroeger jaren, zo radicaal zijn gewijzigd. Nu geen boeman meer, doch eerder een vriend en collega, die de hem opgedragen taak uitoefent zoals een plichtvervullende politieagent, die door elk ordelievend mens, die overtuigd is van de plicht tot nakoming van de gemaakte wetten, geacht en gerespecteerd wordt.

Ik mag wel zeggen dat U van dit bedrijf een symbool bent geworden, want in de wijde omtrek is Uw naam synoniem met de N.W., zij het niet onder Uw geboortenaam. Hiermede is niets lelijks bedoeld; ik mag daarvoor wijzen op de geschiedenis en niet alleen op de Vaderlandse.

Zoals zoveel van het vertrouwde ons gaat verlaten, gaat ook U heen, maar met de wetenschap dat Uw werk nodig en nuttig is geweest. Ook wij wensen U nog vele jaren in goede gezondheid met Uw vrouw in het genot van een welverdiende rust."

C. S.

AFSCHEID R. MODOO

Op Zaterdag 6 November 1954 nam de heer R. Modoo afscheid van zijn collega's uit de Grofsmederij.

Met echtgenote, zoon, dochter en kleindochter werd hij om 9 uur in de smederij ontvangen en met muziek en zang naar het podium geleid, waar alleereerst baas Van Meines het woord nam.

„Modoo, het is niet mijn gewoonte om toespraken te houden, maar ditmaal maak ik graag een uitzondering. Ten eerste hebben wij ongeveer 35 jaren samengewerkt, jij als leuningsmid, ik als bankwerker, waarvan 15 jaar in de smederij en de rest op de reparatieschepen. Ten tweede heb ik in de smederij verscheidene jubileums meegemaakt en ook oud-collega's met pensioen zien gaan, waar eigenlijk nooit veel aandacht aan werd geschonken. Ik heb me als baas daar wel eens over verwonderd en ik geloof dat jij het meest geijverd hebt om hierin verbetering te brengen.

Daarom ben ik blij dat ik de grootst mogelijke medewerking heb kunnen geven om dit afscheid zo waardig mogelijk te maken, als voorbeeld en ter bevordering van de saamhorigheid.

Wat de werkzaamheden betreft, Modoo, leuningen en beugels zijn even belangrijk als al het andere. Ik wens je een lange levensavond zodat je met je vrouw nog lang van je welverdiende pensioen kunt genieten."

Daarna sprak Van de Velden namens de collega's. „Thans

staan we voor de tweede maal in dit jaar voor een afscheid. U, de oudste in leeftijd en in dienstjaren, gaat de smederij verlaten. Dat Uw vakmanschap ook in leidende kringen bekend was, daarvan getuigt de Koninklijke Onderscheiding die al een aantal jaren en ook thans Uw borst siert.

Ook op ander gebied hebt U Uw sporen verdiend, waarvan de Jubileumvereniging „De Verloren Kop", die met Uw medewerking, sinds de oprichting in 1953 de som van *f* 328,— uitkeerde voor diverse jubileums, het bewijs is. U was voor ons een tweede Johan Bodegraven en kon op soms geraffineerde wijze de dubbeltjes uit onze zakken kloppen.

Doch thans gaat U de vruchten plukken van Uw werkzaam leven. Het is mij daarom een groot genoegen om U, namens „De Verloren Kop", het symbool der smeden te overhandigen, nl. een miniatuur aambeeld met hamer. Verder bied ik U namens chef, bazen en collega's dit gaskomfoort aan als bewijs van onze vriendschap. Moge U nog in lengte van jaren van de stralende warmte genieten.

Na mevrouw Modoo met waarderende woorden te hebben toegesproken, bood hij haar bloemen aan.

Vervolgens sprak de heer Verboom. „Modoo had nog een andere eigenschap, die wij niet mogen onderschatten. Hij was niet alleen vuurwerker, doch ook onze schoenmaker. Wij allen weten dat, als deze of gene tobde met een losgetrapte zool of hak, Modoo het in no time fijn in orde bracht. Modoo, onze hartelijke dank voor deze service!

Het is mij ook een groot genoegen de tolk te zijn van nagenoeg de hele R.D.M.-familie om U het couvert te overhandigen van het Afscheidsfonds, waar U ook zo hard voor hebt geijverd. Ik maak van deze mooie gelegenheid gebruik alle aanwezigen aan te sporen toe te treden!"

Spreker eindigde met een driewerf hoera voor de scheidende nestor.

Als laatste sprak de heer W. van het Hart namens de ketelmakers, die Modoo dankte voor al hetgene wat hij voor hen heeft gedaan en bood, als tegenprestatie, een fraaie automatische asbak aan.

Daarna dankte Modoo, waarbij hij de R.D.M. roemde als de grootste scheepswerf met de beste sociale voorzieningen. Hij dankte, ook namens zijn echtegenote, chef, bazen, collega's en vrienden voor de schitterende cadeaux en voor hun waarderende en hartelijke woorden.

Allen namen toen van Modoo afscheid, waarna men weer overging tot de dagelijkse arbeid.

J. M.

Op 2 October 1954 gingen met pensioen de heer

C. DUBBELDAM,

scheepmaker van beroep, geboren 4 Augustus 1889 en wonende Cremerstraat 146 te Pernis, die van 19 Augustus tot 18 September 1915 werkzaam was bij de R.D.M. en daarna, met verschillende onderbrekingen, bij de N.W.

en de heer

J. VAN DER STELT,

schoonmaker van beroep, geboren 15 April 1886 en wonende Jan Kruyffstraat 9 te Rotterdam, die van 14 September 1938 af werkzaam was bij de R.D.M.

Op 16 October 1954 nam de heer

A. BIJL,

sjouwer van beroep, geboren 22 October 1899, wonende Lekstraat 28 I, Schiedam, met pensioen afscheid van de N.W. waar hij van 17 Maart 1921 af, met enkele onderbrekingen, werkzaam was.

Op 20 October 1954 verliet de heer

P. J. HERTOGS,

draaier van beroep, geboren 31 Augustus 1881, wonende Alwinastraat 21, Rotterdam, met pensioen de R.D.M., waar hij van 20 October 1919 af werkzaam was.

Op 30 October gingen met pensioen:

de heer **W. G. BOVENDORP,**

hoofdportier van beroep, geboren 6 September 1886, wonende Kon. Emmaflat 77, 5e etage, Schiedam. Van 2 Juni 1919 af was hij werkzaam bij de N.W.

de heer **J. RIJNSDORP,**

uit het gereedschapmagazijn, geboren 15 Juni 1889, wonende Struweel 90, Rotterdam-Z. Van 9 September 1907 af was hij, met een aantal onderbrekingen, werkzaam bij de R.D.M.

Op 6 November 1954 nam de heer

R. M. MODOO,

smid van beroep, geboren 5 November 1889, wonende Kleine Visserijstraat 21a, Rotterdam, met pensioen afscheid van de R.D.M., waar hij van 24 April 1903 af, met enkele onderbrekingen, werkzaam was.

IN MEMORIAM

De heer **F. SPRUIT,**

overleden op 14 October 1954, geboren 17 September 1933 en gewoond hebbende Westerbeekstraat 3b, Rotterdam-Z. Als leerling electr. lasser was hij van 23 Juli 1952 af werkzaam bij de R.D.M.

De heer **C. KLOET,**

overleden op 28 October 1954, geboren 27 Juli 1893, gewoond hebbende v. Citterstraat 30c, Rotterdam. Als ijzerwerker was hij van 7 Juli 1911 af werkzaam bij de R.D.M.

DANKBETUIGINGEN ENZ.

Van de heer J. G. van Wijk aan electriciëns en kraandrijvers, voor de belangstelling en het medeleven gedurende zijn ziekte;

van A. L. Tax en echtgenote, D. C. Endert Jr. Stichting, aan het bestuur van W.E.K. en aan de harmonie „Dockyard", voor de verrassende belangstelling bij hun gouden bruiloft;

van mevrouw H. Kloet-Koolwijk voor het medeleven bij het overlijden van haar echtgenoot.

Timmerman J. Nootenboom, Ned. Herv. Weeshuis te Purmerend, groet allen die hij bij zijn heengaan van de R.D.M. niet meer kon bereiken.

OPLOSSING OCTOBER-PUZZLE

Horizontaal: 1 Pieter, 6 laster, 11 re, 12 Ne, 13 eg, 14 al, 16 ik, 18 rakelings, 22 ge, 23 nar, 25 me, 26 Ee, 27 gal, 28 odol, 30 snor, 32 enter, 34 Sem, 36 tronk, 38 lat, 39 barok, 41 nut, 42 email, 43 lakei, 44 ver, 46 toren, 48 nik, 51 reder, 54 non, 55 neger, 57 agio, 59 mode, 60 dom, 62 Km, 63 ar, 64 nok, 66 it, 67 rammelaar, 71 Se, 72 mi, 73 e.o., 74 er, 75 in, 77 patent, 78 staart.

Verticaal: 2. Ir, 3 eer, 4 enkel, 5 ree, 6 lei, 7 Agnes, 8 tas, 9 el, 10 winkel, 15 gelakt, 17 ka, 19 Amor, 20 loper, 21 Gent, 22 ga, 24 Rotterdam, 27 Groningen, 29 de, 31 or, 33 na, 34 salon, 35 molen, 37 nu, 39 bit, 40 kan, 44 vredig, 45 Ee, 47 ronde, 49 i.e., 50 krekel, 52 eg, 53 Rika, 55 Nora, 56 ed., 58 Ommen, 59 Maart, 61 Ot, 63 os, 67 rit, 68 mot, 69 les 70 Ria, 72 ma, 76 Nr.

Ontvangen werden 40 oplossingen. Uit de inzenders die raak geschoten hadden werden door het lot voor een prijs van *f* 2,50 aangewezen:

Mej. J. W. F. Poolen, Sirrahstraat 11, Rottrdam-Z. en
de heer J. Dekker, Alcorplein 6a, Rotterdam-Z.

De prijzen kunnen bij de penningmeester van W.E.K. ontvangen worden.

Door gebrek aan plaatsruimte in dit nummer, moeten wij de nieuwe puzzle bewaren voor een volgende keer.